

denne Udtalelse, som selvfølgelig er fuldstændig korrekt gengivet, løjtes til: "Selvfølgelig maa der sørges for at denne Liberalitet ikke misbruges til Anstaltens Støde, og man har derfor i Lovforslaget optaget Regler for Godtgørelsens Beregning med de i denne Henseende nødvendige Begrænsninger". Disse Begrænsninger, som findes i Loven af 1870, bestaa jo i, at der ved Udtrædelse intet afskræres for de skyldige Sikkerhedstillæg og Driftstillæg, hvad der altsaa allerede i 1870 har været anset at være nødvendigt, naar denne Liberalitet ved at tillade Udtrædelse af Anstalten paa de angivne Vilkaar ikke skulde blive for byrdefuld for Anstalten. Nu er det ganske vist og jo ogsaa nok som bekendt, at Spørgsmaalet om Forstaaelsen af Bestemmelserne i § 10 i Loven af 1870, som jo fastsætter Udtrædelsesregler, har været omtvistet, og at der har været ført en Sag lige op til Højesteret derom, men hvor Højesteret jo fuldt ud har godkendt den Forstaaelse af Bestemmelserne i § 10, som har været bragt i Anvendelse lige fra det første Øjeblik, da Loven af 1870 trådte i Kraft. Det kan ikke siges med Rette, at der har været nogen Tvivl hos selve Anstaltens Bestyrelse og heller ikke fra Overbestyrelsen, Finansministeriet, om den rette Forstaaelse af Bestemmelserne i § 10. Der har man været paa det rene med fra først af, at dette var Forstaaelsen, og det fremgaar i øvrigt ogsaa af selve Forhandlingerne om Loven af 1870, idet der blandt andet i Landstinget blev krævet Oplysninger om, hvorledes § 10 vilde komme til at virke, og at der i Eksemplerne paa, hvorledes den kom til at virke, har Opførelsen fundet Sted paa den Maade, hvorpaa Anstalten altid har forstaaet Sagen, og som den stadig har anvendt. Jeg tror, man med Føje kan sige, at den Bøde for Udtrædelse, som findes i § 10 i Loven af 1870, har været anset allerede den Gang — i 1870 — af Regeringen, der havde foreslaaet Lovforslaget, og af Repræsentationen, der har sluttet sig til Lovforslaget, som den rette og som værende nødvendig, indeholdende nødvendige Begrænsninger med Hensyn til Interessenters Udtræden. Naar man altsaa nu vil foretage Forandringer deri, saa vil det være noget nyt og noget, hvor man ikke er berettiget til at paaberaabe sig, hvad der har været Forudsætningen i 1870. Forudsætningen i 1870 har nemlig været den, at Beregningerne om Godtgørelse i Tilfælde af Udtræden skulde være de samme, som nu have fundet Anvendelse lige siden den Tid. En anden Udtalelse, som findes i Motiverne,

er den, at Reglerne for Udtræden i det væsentlige skulle være de samme som i de gamle Anstalter. Der maa jeg bede bemærket, at der staar kun "i det væsentlige", og i øvrigt skal det heller ikke overses, at Reglerne vare forstelligte i Anstalten fra 1842 og dens Forgænger, ja, Titlen huffer jeg ikke, den første Forfæringsanstalt af den Art, vi have haft. Naar man nu, som det ærede Mindretal, gør opmærksom paa, at Reglerne efter § 10 i Loven af 1870 ere langt fra at bringe det samme Resultat som Reglerne for Anstalten af 1842, saa har det ærede Mindretal fuldstændig Ret i, at ved en Udtræden efter 5 Aars Forløb, hvor Indtrædelse har fundet Sted i en Alder af 30 Aar, vilde Godtgørelsen ved Udtrædelse af Anstalten fra 1842 have været dobbelt saa stor, som den er nu efter Reglerne i § 10 i Loven af 1870, men jeg vil dog sige, at det lyder jo stærkt, naar man udtrykker det paa den Maade, at Godtgørelsen er det dobbelte, men Kvantiteten, som det drejer sig om, er jo i Virkeligheden ikke saa overmaade stor. Forholdet er nemlig det, at naar en Mand i Trediveaarsalderen har tegnet mod livsvarig Præmie en Livsforfæringspaa 1000 Kr., saa er Forfællen, naar han udtræder efter 5 Aars Forløb, 22 Kr. Det er hele Kvantiteten. Det er ganske vist, at disse 22 Kr. ere Halvdelen af 44 Kr. — Forholdet er altsaa fuldstændig rigtigt angivet af det ærede Mindretal — men selve Kvantiteten er ikke saa afskrækkende stor. Undersøget man imidlertid, hvorledes Forholdet stiller sig, naar den samme Mand var udtraadt efter 10 Aars Forløb, saa stiller det sig saaledes, at han ved Udtræden af Anstalten af 1842 havde faaet 98 Kr., medens han nu ved Udtræden af Anstalten af 1871 faar 95 Kr., altsaa omtrent det samme. Og gaar man videre frem og undersøger, hvorledes Forholdet stiller sig for denne Mand ved Udtrædelse efter 15 Aars Forløb, saa vilde han nu faa 11 Kr. mere, end han vilde have faaet ved Udtræden af Anstalten af 1842. Ved en Udtræden efter 20 Aars Forløb vilde Forfællen være større endnu; da vilde han ved Udtræden af Anstalten af 1842 have faaet 16 Kr. mindre, end han faar ved at træde ud af Anstalten af 1871, og gaa vi op til en Udtræden efter 25 Aars Forløb, bliver Forfællen endnu større; thi da vilde han have faaet fra Anstalten af 1842 23 Kr. mindre, end han faar nu. Vilde man nu tage Gennemsnittet af disse 5 Tilfælde, Udtræden efter 5, 10, 15, 20, 25 Aars Forløb, saa viser det sig, at Anstalten af 1871 giver et større Gennemsnitsbeløb, end Anstalten af 1842 vilde